

# THE TEARS OF A CLOWN



- EEN WEIRD PLANET FEUILLETON -

## Aflevering 11 - Bowel Blues

(Klik [HIER](#) voor een samenvatting van het voorafgaande)



'Goedenmiddag.' sprak de krakerige stem. 'Ik hoop dat u lekker zit.'

Als door een wesp gestoken (of voorzover de krapte van het bustoilet en de gele tuinbroek om zijn enkels dat toelieten) sprong Arie overeind en draaide zich om, terwijl zijn ogen schichtig in het rond schoten. Maar dat had hij beter niet kunnen doen. Door de plotselinge luchtverplaatsing kwamen de aroma's uit de toiletpot vrij. De walm was door Arie's recente uitspattingen zojuist nog iets penetranter geworden. Hij werd door een duizeling bevangen terwijl hij nog steeds verbijsterd zocht naar de bron van de stem. Arie wist zijn evenwicht te herwinnen en vond steun tegen de achterwand van het krappe toileetje. Zijn omfloerste ogen stelden zich moeizaam scherp op de [grafitti](#) die daar door eerdere toiletgebruikers ter lering en vermaak was achtergelaten.

'*Lik me reet*' stond er in een kinderlijk handschrift op het formica wandje te lezen. Arie glimlachte meewarig en moest ondanks zijn misselijkheid de neiging onderdrukken om de onbeholpen zin met behulp van zijn rode lipstick te wijzigen in het grammaticaal correcte '*Likt mijn reet*'. Juist toen hij zich voorover boog om enkele andere boodschappen van schrijftechnisch minder onderlegde medemensen te ontcijferen schudde de bus heftig door elkaar. Dit was teveel voor Arie's zwaar beproefde spijsverteringsstelsel. In een even gefrustreerde als explosieve anti-peristaltische beweging probeerde zijn maaginhoud zich een weg naar buiten te banen. Gelukkig had Arie nog de tegenwoordigheid van geest zijn neus dicht te knijpen terwijl hij knikkend door zijn knieën zakte om zijn maag en slokdarm in de toiletpot te legen.

Opnieuw leek de voortrazende touringcar iets te raken; hoogstwaarschijnlijk een hobbel, maar het had ook een bobbel kunnen zijn. Weer schokte de bus hevig op en neer. Arie sloeg als een knipmes voorover en zag nog net de boodschap '*Jezus Loves You - Everybody else thinks you're an asshole*' voorbijflitsen voordat zijn hoofd in full contact kwam met het hardvochtige porcelein van de toiletpot. Het was een ongelijke confrontatie waardoor zijn hersenschudding in een duizelingwekkende klap promoveerde van 'licht' naar 'zwaar'. Zijn knieën begonnen te knikken, zijn blik werd wazig en hij meende transcendente geluidseffecten te horen.

'Shit, weer een flashback' kon Arie nog net hardop denken voordat hij de laatste controle over zijn ledematen verloor en tergend langzaam met zijn hoofd de toiletpot ingleed...

Hij wist het nog goed...

*Het was een zonnige zomervakantiedag en Arie had zojuist op vijfjarige leeftijd zijn eerste hersenschudding opgelopen. De schudding was hem met de vlakke hand toegediend door zijn vader, die hem even daarvoor met een exemplaar van het door hem verfoeide vlugschrift 'Donald Duck' op het toilet had betrapt.*

*De gewoonlijk zo kille en afstandelijke man was in grote woede ontstoken toen hij Arie met een rood hoofd zag genieten van de avonturen van een aantal schaars geklede eenden zonder ondergoed.*

*Nu ging het Arie niet zozeer om de halfnaakte eenden.*

*Integendeel zelfs; hij koesterde geen seksuele gevoelens voor pluimvee - destijds nog niet, in ieder geval. Toch had hij op vijfjarige leeftijd al een ongezond aantal complexen, fobieën en andere afwijkingen ontwikkeld. De opvoedkundige experimenten van zijn vader (een fervent amateur-pedagoog) hadden hun uitwerking op Arie niet gemist. Hij had zich voorspoedig ontwikkeld tot een mensenschuw, onzeker kind dat de wereld om hem heen vol wantrouwen bekeek. Het geconstipeerde karakter van de jonge Arie werd weerspiegeld in zijn fysieke conditie; hij stotterde en had regelmatig last van zware verstoppingsverschijnselen.*

*Maar toen had Arie, tijdens een van die schaarse momenten dat hij buiten mocht spelen, in een vuilnisbak een vreemd kleurig tijdschrift ontdekt. De tekst 'Donald Duck' was nog net leesbaar op de smoezelige kaft. Voorzichtig had hij het vochtige vodge opengevouwen, nieuwsgierig naar de inhoud. Al bladerend was Arie van de ene verbazing in de andere gevallen; het tijdschrift had plaatjes - en in kleur nog wel. Dit was heel iets anders dan de lectuur die zijn vader hem gewoonlijk liet lezen; de telefoongids en het spoorboekje voornamelijk.*

*Die middag was er een nieuwe wereld voor Arie opengedaan. Een vrolijke en fleurige wereld die heel anders was dan de grijze werkelijkheid die hem omringde. Eventjes kon hij de druk van het dagelijks leven vergeten en wegdromen in de onschuldige fantasiewereld die Duckstad heette.*

*Arie had het blaadje stiekem mee naar huis gesmokkeld en onder zijn bed verstopt. Al snel had hij ontdekt dat het tijdschrift hem meer dan louter psychische verlichting bood. De onnozele verhalen hadden een laxerende werking op zowel zijn lichaam als zijn geest. Het had niet lang geduurd voordat de Donald Duck een vast onderdeel van Arie's toiletritueel was geworden. De inspanning van de ontlasting werd aanzienlijk verlicht door de ontspannende verhaaltjes met hun simpele moraal. Bij de climax van zo'n simplistische vertelling (en zijn ontlastingsproces) voelde Arie zich bijna gelukkig; een gelaxeerde geest in een gelaxeerd lichaam.*

*En daar was verder niets seksueels aan.*

*Maar dat wist zijn vader niet...*

*Arie's gelaatskleur was verschoten van vuurrood naar schaamrood onder de verafschuwde blik van zijn vader. Had hij nu maar gewoon het woordenboek uit zijn hoofd zitten leren, zoals zijn vader hem bevolen had. Voordat de kleine Arie de situatie had kunnen uitleggen was de vlakke hand van zijn vader al op duidelingwekkende wijze in contact gekomen met zijn hoofd.*

*'Kleine smeerlap!' had zijn vader hem toegespuwd.*

*Overspoeld door schaamte en duizeligheid was Arie in huilen uitgebarsten.*

*Snikkend en snotterend had hij nog geprobeerd uit te leggen dat het blaadje eigenlijk niets meer was dan een soort psychisch toiletpapier, uitsluitend bedoeld om de stoelgang te stimuleren. Maar Arie's gestamel en gestotter waren aan dovemansoren gericht. De verachting in de ogen die hem koud aanstaarden sprak boekdelen.*

*Als zijn vader in zo'n bui was dan wist hij wel hoe laat het was...*

*'Het is nu bijna drie uur', kraakte de stem.*

*Wederom reageerde Arie's lichaam op bijna spastische wijze terwijl hij opschrok uit zijn nostalgische jeugdherinneringen. Zijn zwaar beproefde spijsverteringsstelsel kwam opnieuw in opstand. Ditmaal wist hij echter met enige moeite de controle over zijn ingewanden te behouden. Naar lucht happend wierp Arie zijn hoofd in zijn nek. En toen ontdekte hij het kleine luidsprekertje in het plafond.*

*Eindelijk drong het tot Arie door dat de stem moest toebehoren aan een lid van de busbemanning - waarschijnlijk de chauffeur of de on-board entertainer. Het feit dat NoGo Tours het nodig had gevonden om ook in het chemisch toilet een speakertje te bevestigen kwam Arie nu goed van pas. Misschien zou hij nu eindelijk te weten komen wat de bestemming van de bus waar hij zich blindelings in had verstopt eigenlijk was. Evenals het toilet werkte de intercom niet geheel naar behoren, maar ondanks het gekraak en gesuis was de toespraak redelijk te volgen. Nieuwsgierig krabbelde Arie overeind terwijl de stem licht gestoord verder keuvelde.*

*'Namens NoGo Tours heten wij u bijzonder hartelijk welkom in onze luxe touringcar. We zijn al een tijdje onderweg, dus mijn collega Koos zal zodadelijk de Royal Class Minibar openen, waarna de passagiers die de 'Royal Class' toeslag hebben betaald hun bestellingen voor koude en/of warme dranken alsmede diverse versnaperingen aan ons kunnen doorgeven. Wij kunnen u onder meer warme koffie, thee en limonade tegen een aantrekkelijk tarief serveren. Teneinde uw reis verder te veraangename zullen wij aanstonds de Royal Class Cassettespeler inschakelen om u als passagiers te voorzien van een gezellige muzikale omlijsting van uw reis. Passagiers die niet Royal Class reizen worden vriendelijk verzocht niet naar de muziek te luisteren.'*

*Korzelig onderdrukte Arie zijn conformistische neiging om niet naar de muziek te luisteren. Terwijl de eerste noten van Ben Cramer's 'Hij was maar een Clown' zijn trommelvries streelden probeerde hij het zich gemakkelijk te maken op de kleverige toiletblil. Eventjes zwijmelde hij weg op de betoverende klanken van de klaagzang, terwijl hij behoedzaam een flinke joint uit zijn borstzakje peuterde.*

*Arie stak de pretsigaret in brand en al snel vulde de kleine ruimte zich met geestverruimende dampen. Diep inhalerend speculeerde hij over de bestemming van de bus die hem steeds verder wegvoerde van zijn voorgoed verloren verleden.*

*Het feit dat de bus al ruim twee uur bijzonder oncomfortabel voorthobbelde sinds Arie zich in Limburg had verstekeld deed hem vermoeden dat ze zich op dat moment in België bevonden. Zijn kennis van het door hem innig gewantrouwde buitenland was beperkt, maar hij wist dat de België voornamelijk bekend in staan om de slechte kwaliteit van hun weger - en de goede kwaliteit van hun bier. Dit in tegenstelling tot de Duitsers, die juist befaamd zijn om hun kwaliteitsvolle wegen en hun waterige bier. Arie concludeerde dat de bus zich dus in een zuidelijke richting voortbewoog.*

*Dat was bemoedigend.*

*Met een beetje geluk waren ze op weg naar een van die Spaanse toeristenparadijzen waar hij al zo vaak en zo nat over gedroomd had. Hij nam nog een tevreden hijs van zijn joint en bedacht dat hij eigenlijk wel toe was aan een welverdiende vakantie - bij voorkeur gevuld met zon, zee en zinderende sex.*

*'Maar nu is hij dood!!!'*

*Arie werd door Ben Cramer's emotionele uithaal weer hardhandig met zijn neus op de feiten gedrukt. Zijn situatie zag er vooralsnog allerminst rooskleurig uit. Hij was een voortvluchtige misdadiger, gezocht wegens zijn betrokkenheid bij de gewelddadige electrocutie van een company clown in de ballenbak van een McDonalds restaurant.*

*Maar voordat Arie zich kon overgeven aan een nieuwe paniekaanval begon het luidsprekertje opnieuw te kraken en vervolgde de buschauffeur zijn monoloog.*

*'Attentie, buspassagiers. Over vijf minuten bereiken we de Franse grens. Hou alstublieft uw paspoorten klaar in verband met de douanecontrole. We zullen daarna een kwartiertje stoppen zodat u even uw benen kunt strekken of een sigaretje kunt roken. Verder verzoeken wij u vriendelijk het Royal Class toilet tot die tijd nog eventjes niet te gebruiken. Mijn collega zal zodadelijk proberen de verstopping te verhelpen, waarna de pasagiers die Royal Class reizen om beurten gebruik kunnen maken van het toilet.'*

*Arie verstijfde.*

*Ondanks de vochtige warmte in de bus brak het koude zweet hem uit.*

*Koortsachtig sprong hij overeind en hees zijn overall omhoog.*

*De tijd voor paniek leek nu toch echt aangebroken...*



Deze elfde aflevering van [The Tears of A Clown](#) verscheen in [WP Editie 12](#).

[Klik hier](#) voor een samenvatting van de oudere afleveringen.

